

РЕШЕНИЕ

№ 20178

гр. София, 22.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 04.05.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2976** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба на М. М. И., ЕГН [ЕГН], чрез адв. А., съдебен адрес [населено място], [улица]-Търговски дом, вх.Б, ет.3, к-ра 313, ел.адрес: [електронна поща](#) срещу Решение № Ж-126/11.02.2026г. на КЕВР с което на основание чл.22 ал.1 и ал.7 от ЗЕ и чл.147 ал.1 от Наредба № 3 от 21.03.2023г. е прекратено производството по подадена от него жалба срещу „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД.

Твърди се незаконосъобразност на оспорваното решение, тъй като:

Неправилно Комисията е приела, че действията на ЕВМ Запад ЕАД по временно преустановяване на преноса на ел.енергия в установеният обект на жалбоподателя са извършени съгласно изискванията на чл.123 ал.7 ЗЕ и ОУ на лицензианта.

Жалбоподателят не оспорва факта, че основанието за преустановяването е неплащане на искова сума по фактура от 27.05.2024г. на стойност 7505,36лв., като липса съгласието ву за издаване на фактурата, както и че към датата на преустановяването 25.11.2025г. за дължимостта на тази сума е налице висящо производство по предявен от жалбоподателя отрицателен установителен иск за недължимостна сумата, като понастоящем делото е висящо пред ВКС с № 256/2026г. по описа на този съд. В тази връзка възразява, че не е тъждество между нормата на чл.123 ал.7 ЗЕ и фактите по спора. Фактурата е оспорена и без влязло в сила решение на съд не може да се приеме, че клиента има задължение.

Твърди още, че КЕВР не е изложила собствени мотиви а единствено е преповторила становище на ответното дружество в производството за липса на условие в ОУ забраняващо

спирането докато задължението е оспорено пред съд.

КЕВР не е отговорила на спорните въпроси допустимо ли е служебното издаване на фактура и въпреки оспорването и да бъде преустановен преноса на ел.енергия. Обекта е единствено жилище на жалбоподателя,а ЕРМ неведнъж се е съгласило,че няма да преустановява преноса докато делото не приключи/позовава се на писмо от 04.07.2024г./.

Твърди още,че не е енеобходимо да е налице забрана за подобно поведение на лицензианта ако се касае за дължими суми,каквито процесните не са.

Неправилно още е посочено,че жалбоподателят е следвало да се снабди със забрана за преустановяване преноса от съда,пред който е висящо делото за недължимост на сумите по фактурата.

Отделно – не е извършена преценка дали са налице неравноправни клаузи предвид факта,че отношенията с дружеството са на плоскостта на ЗЗП/чл.143 ал.1/ и предвид факта,че ЕРМ Запад ЕАД е единствен доставчик и на процесната услуга и жалбоподателят няма друга алтернатива да търси енергия. Одобряването на ОУ отпаднала клауза за забрана преноса на ел.енергия в хипотеза като процесната представлява неравноправна клауза и оказване недопустима даръжавна помощ,още повече – на фона на действащата такава забрана на друг лицензиант – Енерго про Продажби АД,както и ЕР ЮГ. Поради това твърди,че клаузата на чл.43 ал.2 вр. ал.1 от ОУ на лизцензианта е нищожна.

Липсват още мотиви за злоупотреба с господстващо положение,нарушаване индивидуална договорка да не се преустановва захранването и иска отмяна на оспореният акт.

Ответната страна изразява становище за неоснователност на жалбата с аргументи,аналогични с мотивите на оспореният акт,които съдът ще възпроизведе в относимата им част по-долу.

Съдът приема, че жалбата е редовна, като подадена в съответствие с изискванията за форма,съдържание и приложения. Същата е допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срок, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК.

По съществото на спора, с оглед твърденията на страните и редмета на служебна проверка,съдът установи и приема:

КЕВР е сезирана с жалба вх. № Е-11М-00-4/09.01.2026г. подадена от М. И. срещу АРМ Запад ЕАД относно незаконно спиране на електрозахранване на клниет с обект с аб. № [ЕГН], адрес [населено място], С.-област.

В жалбата са изложени твърдения за незаконно прекъсване електрозахранването в единственото му жилище поради неплатена фактура от 27.05.2024г,която е оспорена по съдебен ред и липсва влязъл в сила съдебен акт установяващ безспорна дължимост на вземането Иска се от КЕВР да задължи дружеството да възстанови захранването с ел.енергия на имота. Изложени са твърдения за липса на баланс между интересите на клиента и оператора на мрежата.Ако плати под принуда искът му ще се окаже недопустим и ще трябва да води друго дело по чл.55 ЗЗД. Успоредно с това - нарушение на правото на зачитане на личния и семеен живот по чл.8 ЕКПЧОС.

По така постъпилата жалба е изготвен доклад Е-ДК-178/05.02.2026г. от дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“ с приложено към него проекто-решение. В доклада е отчетено и съобразено и представено от дружеството становище по оплакванията от 21.01.2026г.

Доклада и проекто-решението са обсъдени и приети на проведено на 11.02.2026г. заседание/с приложено по делото извлечение от протокол № 39 от същата дата/ на

Комисията в състав „Енергетика“.

На тази база е постановено и процесното решение.

С него е установено и прието, че жалбоподателят е клиент на ЕРМ Запад ЕАД за обект с об. № [ЕГН], адрес [населено място], С.-област, като при извършена на 22.05.2024г. проверка от дружеството е съставен констативен протокол и на основание чл.50 ал.2 ПИКЕЕ е извършена корекция на количеството ел.енергия, като за периода от 23.02.2024г. до 22.05.2024 са начислени количества ел.енергия отразени във фактура от 27.05.2024г. на стойност 7505,36лв. Извършен е анализ на предявеният от жалбоподателя отрицателен установителен иск, в т.ч. са посочени и решенията на първата и въззивната съдебни инстанции. Установено е още, че след изпратено на 29.10.2025г. уведомление до жалбоподателя захранването в обекта е преустановено на 25.11.2025г.

На тази база и като е установила, че в действащата нормативна уредба ОУДИЕМ и ЗЕ не е предвидена забрана за преустановяване преноса на ел.енергия поради оспорване на дължимите суми, както и факта, че в рамките на съдебното оспорване не са поставени обезпечителни мерки – възбрана, то не е налице неправомерно поведение на дружеството. Подобна възбрана е следвало да бъде поискана от жалбоподателя в рамките на съдебното оспорване. В заключение КЕВР е посочила, че видно от цитираното от жалбоподателя писмо от дружеството от 04.07.2024г., то е поело задължение да не пръксва захранването до приключване делото в СРС но не и след това.

Поради това и на основание чл.22 ал.1 и ал.7 от ЗЕ и чл.147 ал.1 от Наредба № 3 от 21.03.2023г. подадената жалбата е приета за неоснователна, респ. производството е прекратено.

Та тази база съдът приема:

Процесното решение е постановено от компетентен орган, съгласно чл.22 ал.1 от ЗЕ вр. чл.142 ал.1 т.1 Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката/Наредбата/.

Безспорно описаната по-горе жалба представлява жалба срещу ЕРМ Запад ЕАД, респ. ЕКВР разполага с компетенцията по чл.22 ал.1 ЗЕ.

При постановяването му са спазени процесуалните изисквания на закона като е изготвен доклад по жалбата от ресорната дирекция, проект на решението, а самото решение е прието на редовно заседание с изискуемият кворум.

Същото е в съответствие с изискванията за форма и съдържание, съобразно чл. 59, ал. 2 от АПК. Изложени са фактическите основания на органа обосновавали крайният резултат от производството. Дали те съответстват на изикването за пълнота на проверката и обосновават възприетата правна квалификация е въпрос, към който съдът преминава, както следва:

КЕВР е приела, че е сезирана с жалба за неправомерно преустановяване захранване и пренос на ел.енергия в хипотезата на начислено портребления и съдебно оспорена фактура.

По силата на чл. 123 ал.7 ЗЕ операторът на електропреносната мрежа, съответно операторът на електроразпределителна мрежа, има право да преустанови временно преноса на електрическа енергия към крайните клиенти при неизпълнение на задължения по договор за пренос на електрическа енергия или за достъп до мрежата, включително при неизпълнение на задължението за своевременно заплащане на всички дължими суми във връзка с предоставянето на тези услуги.

ВКС е имал възможност да постанови, че „Съгласно разпоредбата на чл. 389 ГПК, ищецът може да иска от съда, пред който делото е висящо, да допусне обезпечение на иска във всяко положение на делото до приключване на съдебното дирене във въззивното производство. На посоченото основание ищецът не може да иска допускане на обезпечение в касационното производство. Липсата на процесуални права у молителя, както и на процесуален ред за произнасяне на касационния съд, налага така подадената молба да бъде оставена без разглеждане. В случай, че ищецът търпи вреди от едностранното прекъсване на електрозахранването в имота си, той разполага с правото да иска поправянето им по реда на чл. 45 и следв. ЗЗД, а в случай, че предпочете да ги ограничи, като заплати спорното задължение, при основателност на предявения иск той може да иска връщане на всичко, което е платил без основание с кондикционните защитни средства по чл. 55, ал. 1 ЗЗД.“/виж Определение № 196 от 16.01.2026 г. на ВКС по гр. д. № 4759/2025 г./.

Освен това дружеството ЕРМ Запад представлява търговец по смисъл на Търговския закон. При упражняване на правото по чл. 123, ал. 7 ЗЕ няма качество на административен орган и не упражнява държавно-властнически правомощия. В този смисъл въпросът дали са били налице условията да временно преустановяване снабдяването с електрическа енергия е гражданско-правен. Фактът, че отношенията между страните се уреждат от общи условия към договора за продажба на електрическа енергия (чл. 123, ал. 4 ЗЕ), както и, че тези общи условия подлежат на одобрение от административен орган – чл. 21, ал. 1, т. 4 ЗЕ (вж. Тълкувателно решение № 4 от 29.01.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2012 г., ОСГТК) не променя посоченият извод.

Ето защо и като е установил релевантните факти – наличие на издадена фактура и безспорно неплащане на задължението по нея, регулатора правилно е отхвърлил жалбата като неоснователна. Видно от цитираната практика на ВКС жалбоподателят разполага с възможността да поиска обезпечителни и привременни мерки от гражданския съд, разглеждащ спора във връзка с изпълнението на договора.

Т.е. предмета на проверка в производство като настоящето се свежда до наличието на неплатено задължение, факт, който не се променя от образуваният гражданско-правен съдебен спор.

В този смисъл жалбата, като неоснователна следва да се отхвърли. Ясно е посочена възможността жалбоподателят да поиска постановяване на привременна мярка от гражданския съд, където биха били относими всичките изложени от него аргументи свързани с причиненото безпокойство и естеството на договорните правоотношения. Жалбоподателят разполага с възможност да предяви и иск за връщане на дадено без основание/отпаднало основание/недължимо платено ако заплати фактурата и впоследствие докаже, че същата е недължимо платена. Както и отенциалната възможност да предяви иск за неоснователно обогатяване, ако предизвика разваляне на договора или определени негови клаузи и пр.

На този фон и предвид възражението на жалбоподателя за неравнопоставеност, респ. зависимостта му като клиент изцяло от поведението на жалбоподателя и наличието на злоупотреба с господстващо положение, следва да се посочи:

В договори като процесните, действително равнопоставеността би могла да се окаже относителна, особено в хипотезата на одобрени впоследствие/след сключване на договора/изменения на общи условия от страна на ЕКВР. Необходимо е обаче да се отбележи, че дори конкретна уговорка е била абсолютно условие от страна на дружеството-лицензиант,

то сключването на договор все пак е резултат от свободната воля на страните доколкото няма данни:

Първо - да е отправяно възражение срещу въпросната уговорка от страна на жалбоподателя на никакъв етап.

Второ - да е направен опит лицето да се възползва от възможността по чл. 117 ал.2 ЗЕ за присъединяване към оператор на друга територия.

Възраженията за злоупотреба с монополно положение и неравно третиране на клиентите на различни дружества с оглед техните общи условия принципно не са маловажни, но не променят по никакъв начин съществените за производството факти. А и не са били изведени самостоятелно като предмет на жалба срещу ОУ, така, че да бъдат подложени на отделен анализ. Същите са посочени акцесорно и като мотиви за неоснователното преустановяване на хранването, на което възражение Комисията е отговорила изчерпателно, съобразно фактическият състав на приложимата разпоредба.

Ето защо, съдът счита, че процесната жалба е неоснователна и следва да се остави без уважение.

При този изход от спора обоснована, съгласно чл.143 ал.3 АПК, е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Същата следва да се определи в размер на 200лв. съгласно нормата на чл.24 НЗПП и предвид липсата на особена фактическа и правна сложност на делото и предвид наличието на ясна съдебна практика, ориентир как следва да бъде разрешен казус, като процесният. Сумата следва да бъде присъдена в лева, като въпросът за нейното конвертиране е въпрос по изпълнението на акта а не по спазване на НЗПП.

Поради това и на основание чл.172 ал.2 предл.четвърто АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № Ж-126/11.02.2026г. на КЕВР. ОСЪЖДА М. И., ЕГН [ЕГН] да заплати на Комисия за енергийно и водно регулиране сумата от 200/двеста/ лева съдебно-деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.